

Бойко І. І.,
аспірант кафедри кримінального процесу
Національного університету
«Одеська юридична академія»

ЕКСТРАДИЦІЙНЕ ПРОВАДЖЕННЯ: ПОНЯТТЯ ТА ПРОЦЕСУАЛЬНИЙ ПОРЯДОК

Процедура видачі особи є об'єктом дослідження вчених з різних галузей правової науки, а, отже, вивченим питанням. Однак окремий пласт проблем кримінального процесуального характеру в частині термінології, а також удосконалення процедури потребує глибокого осмислення і вивчення. Уточнення вимагає термін «екстрадиційне провадження», удосконалення – визначення і процесуальна регламентація етапів екстрадиційного провадження. Зокрема, мова йде про перший етап – оголошення особи в міжнародний розшук.

Ключові слова: міжнародне співробітництво, правова допомога, видача (екстрадиція) осіб, міжнародні договори України, центральні органи.

Процедура видачі лица является объектом исследования ученых – представителей разных отраслей юридической науки, и, таким образом, представляет собой изученный вопрос. Однако отдельный пласт проблем уголовного процессуального характера в части терминологии, а также усовершенствования процедуры требует глубокого осмысления и изучения. Уточнению подлежит термин «экстрадиционное производство», усовершенствования – определение и процессуальная регламентация этапов экстрадиционного производства. В частности, речь идет о его первом этапе – оглашении лица в международный розыск.

Ключевые слова: международное сотрудничество, правовая помощь, выдача (экстрадиция) лица, международные договоры Украины, центральные органы.

Стрімкий розвиток економічних, політичних, юридичних та інших відносин між Україною та іншими державами детермінує необхідність законодавчих нововведень і змін у законодавстві, у тому числі й кримінальному процесуальному. Кримінальний процесуальний кодекс України (КПК) у багатьох сферах вирішив проблеми, які називали довгі роки, а залишаючись невіршеними, призво-

дили до певних проблем в практичній діяльності, починаючи з неоднакового застосування норм міжнародних договорів, невідповідності підзаконних нормативно-правових актів (обов'язкових для виконання) окремим положенням таких договорів, «різної» у правозастосуванні й порушення прав і основоположних свобод людини. Вищевказані питання не в останню чергу стосуються міжнародного співробітництва у кри-

мінальному провадженні, які в контексті належної процесуальної процедури тривалий час залишалися поза увагою законодавця [1, с. 582]. Так, спочатку КПК України 1960 р. містив лише ст. 31, яка передбачала, що порядок зносин суддів, прокурорів, слідчих та органів дізнання з відповідними установами іноземних держав, а також порядок виконання доручень визначається чинним законодавством України та міжнародними договорами України. Оскільки чинне на той час законодавство України не мало процесуальної регламентації будь-якої з процесуальних форм міжнародного співробітництва, тому можна зробити висновок, що ст. 31 відсилала саме до чинних міжнародних договорів і до процедур, прописаних в них, які подекуди мали загальний характер (зокрема, це стосується багатосторонніх договорів з питань правової допомоги або таких, що диференційовано регламентують певну процесуальну форму міжнародного співробітництва). У 2011 р. у зв'язку із ратифікацією низки міжнародних договорів: Європейської конвенції про видачу правопорушників 1957 р., Додаткового протоколу 1975 р. та Другого додаткового протоколу 1978 р. до Конвенції, Європейської конвенції про взаємну правову допомогу у кримінальних справах КПК було доповнено Розділом IX, що містив Главу 37, в якій визначалась процедура реалізації співробітництва у формі видачі (екстрадиції) осіб, главою 38 – міжнародної правової допомоги при провадженні процесуальних дій та главою 39 – перейняття кримінальних переслідувань, а також низкою статей щодо загальної процедури створення і діяльності міжнародних слідчих груп, можливості присутності представників компетентних органів іноземних держав під час виконання запиту про міжнародну правову допомогу.

Кримінальний процесуальний кодекс 2012 р. – це важливий крок у розвитку на національному рівні процедури реалізації форм міжнародного співробіт-

ництва у кримінальному провадженні, оскільки тут законодавцем враховано прописану в багатьох договорах необхідність мати саме внутрішньо національний механізм реалізації норм договорів щодо міжнародного співробітництва, визначено його основні засади, диференційовано процесуальні форми та особливості їх реалізації.

Питаннями екстрадиційного процесу займаються вчені-фахівці з міжнародного, кримінального та кримінального процесуального права. Особливо слід відзначити Ю.П. Аленіна, В.С. Березняка, О.І. Виноградову, С.М. Вихриста, О.І. Бастрикїна, О.Г. Волеводза, В.М. Волженкіну, І.І. Карпеця, М.П. Свистуленку, Л.Д. Удалову, Ю.М. Черноус та інших науковців.

Главою 44 КПК України передбачено процесуальний порядок здійснення видачі осіб, які вчинили кримінальне правопорушення. Законодавець пропонує понятійний апарат, роз'яснюючи терміни, що використовуються в процедурі екстрадиції. Так, видачу (екстрадицію) визначено як видачу особи державі, компетентними органами якої ця особа розшукується, для притягнення до кримінальної відповідальності або виконання вироку (п. 2 ч. 1 ст. 541 КПК). Оскільки інститут екстрадиції є предметом дослідження не тільки кримінального процесуального права, а й міжнародного та кримінального, представниками цих галузей розроблено власні визначення зазначеного інституту. Так, у міжнародному праві під екстрадицією розуміється процес передачі злочинців відповідно до норм міжнародного права іншій державі для застосування кримінального покарання [2, с. 538]. Завданням екстрадиції є досягнення мети невідворотності покарання та захисту прав людини.

В.М. Волженкіна визначає екстрадицію як процедуру, згідно з якою держава, під юрисдикцією якої передається особа, запитує та отримує цю особу з держави, де вона переховується, з метою подальшого притягнення до кримінальної від-

повідальності або для забезпечення виконання вироку [3, с. 130].

Більшість науковців визначають видачу (екстрадицію) як певну процедуру, процес, здійснюваний відповідно до порядку, передбаченого кримінальним процесуальним законодавством держави. Ще Л. Н. Галенська зазначала, що «доктрина одностайна в твердженні, що екстрадиція являє собою процес» [4, с. 120]. Така позиція підтримується більшістю вчених і законодавцем. Так, п. 2 ч. 1 ст. 541 КПК визначає, що екстрадиція включає: офіційне звернення про встановлення місця перебування на території запитуваної держави особи, яку необхідно видати та видачу такої особи; перевірку обставин, що можуть перешкоджати видачі; прийняття рішення за запитом; фактичну передачу такої особи під юрисдикцію запитуючої держави.

Таким чином, екстрадиція визначається як процес, який складається з певних етапів, що змінюють один одного. У законодавстві термін «видача» та «екстрадиція» використовуються як тотожні. Окремі вчені вказують, що вони мають суттєві відмінності, які проявляються, зокрема, у змісті. Так, Л. Д. Удалова зазначає, що екстрадиція включає в себе стадію порушення ініціативи про передачу (видачу) особи; процес прийняття рішення з даного питання компетентними органами двох держав; стадію оскарження прийнятого рішення; власне процес передачі (видачі) особи; легалізацію вироку судом тієї держави, яка приймала дану особу, тощо. І, відповідно, надається визначення екстрадиції як сукупності заходів щодо видачі особи державі, компетентними органами якої ця особа розшукується для притягнення до кримінальної відповідальності або виконання вироку [5, с. 14].

Слід акцентувати увагу на деякі термінологічні особливості екстрадиції. Так, в літературі зазвичай використовується термін «процес» щодо екстрадиції, а кримінальне процесуальне законодавство для подібних випадків використо-

вує новий термін «провадження». Зауважимо, що міжнародне співробітництво є частиною кримінального провадження. В загальній термінологічній концепції законодавець відмовився від поняття «кримінальний процес», «кримінальне судочинство» і ввів нове «кримінальне провадження», однак в науці вони використовуються як тотожні [6, с. 25; 7, с. 99]. Етимологічно «процес» представляє собою сукупність послідовних дій, засобів, спрямованих на досягнення певного наслідку [8]. «Провадження» – спрямування руху когось, чогось-небудь [9]. Так, міжнародне співробітництво виступає частиною кримінального провадження, яке, залежно від конкретної процесуальної форми, може мати певні особливості та здійснюватися за спеціально визначеною процедурою. Кримінальне провадження визначається в теорії кримінального процесуального права як врегульована кримінальним процесуальним законом діяльність органів досудового розслідування, прокуратури і суду за участю фізичних і юридичних осіб, спрямована на розслідування кримінальних правопорушень, викриття осіб, які їх вчинили, здійснення правосуддя у кримінальному провадженні (кримінальній справі), а також вирішення питань, пов'язаних з виконанням судових рішень [10, с. 10]. Кримінальне провадження КПК України визначає як досудове розслідування і судове провадження, процесуальні дії у зв'язку із вчиненням діяння, передбаченого законом України про кримінальну відповідальність (п. 10 ч. 1 ст. 3 КПК України). Як зазначає Л. М. Гуртієва, у даному визначенні є певні неточності, що стосуються, зокрема того, що кримінально-процесуальна діяльність здійснюється не у зв'язку із вчиненням діяння, передбаченого законом України про кримінальну відповідальність, а у зв'язку із поданням та отриманням слідчим чи прокурором з іншого джерела обставин, що можуть свідчити про вчинення або таке, що готується, кримінального правопорушення або іншого

суспільно небезпечного діяння. Тобто, кримінальне провадження здійснюється у зв'язку з отриманням слідчим, прокурором у законному порядку та із законних джерел інформації про наявність ознак кримінального правопорушення або іншого суспільно небезпечного діяння (стосується осіб, які або не досягли віку кримінальної відповідальності, або є неосудними). Авторкою пропонується під кримінальним провадженням розуміти досудове розслідування і судове провадження, процесуальні рішення і дії у зв'язку з отриманням слідчим, прокурором із законних джерел інформації про наявність ознак вчиненого або підготовленого кримінального правопорушення, або іншого суспільно небезпечного діяння [11, с. 61].

Зважаючи на те, що екстрадиція представляє собою чітко визначену процедуру, яка здійснюється в межах і відповідно до засад кримінального провадження, однак з певними особливостями, які виходять із наявних специфічних ознак та відносин, пов'язаних, зокрема, із міжнародним елементом, необхідним є використання в межах єдиного термінологічного апарату терміна «екстрадиційне провадження».

Слід зазначити, що законодавець, визначивши етапи екстрадиційного провадження, процедуру його регламентації розпочинає з направлення запиту про видачу (екстрадицію), хоча це не перший його етап. Оскільки перед направленням запиту, як мінімум, необхідно знати, до якої держави його необхідно направляти. Першим етапом екстрадиційного провадження необхідно вважати оголошення особи у міжнародний розшук. Міжнародний розшук здійснюється за посередництвам Інтерполу. Використовуючи систему міжнародного розшуку в межах Інтерполу, правоохоронні органи України мають можливість: отримати інформацію про місцез перебування за кордоном і рід занять розшукуваних осіб: підозрюваних у вчиненні злочинів, обвинувачених, які ухиляють-

ся від кримінальної відповідальності чи відбування покарання з подальшою їх екстрадицією; встановити контроль за діяльністю та пересуванням осіб, які переховуються від правоохоронних органів за межами України; встановити місцезнаходження особи, яка втекла за кордон і пропала без вісти; ідентифікувати особу; ідентифікувати невідомих хворих; ідентифікувати невпізнані трупи.

Міжнародному розшуку з ініціативи правоохоронних органів України підлягають: особи, які виїхали за межі України і ухиляються від кримінальної відповідальності та відбуття покарання за злочини, які згідно із чинним законодавством або судовим вироком, що набув законної сили, яким передбачене (призначене) покарання у вигляді позбавлення волі на строк не менше шести місяців; громадяни, які пропали без вісти – за наявності вірогідних відомостей про виїзд розшукуваних за кордон; іноземці та особи без громадянства, які перебувають в Україні і щодо яких отримано інформацію про вчинення ними злочину на території іншої держави. Так, підставою для міжнародного розшуку громадян України є запит правоохоронного органу України, надісланий до НЦБ Інтерполу в Україні. У запиті повинна бути викладена повна та об'єктивна інформація про події, факти на розшукуваних осіб, а саме: номер кримінального провадження, ким та коли воно порушено, прізвище слідчого, який проводить досудове розслідування, його контактний телефон; номер, дата заведення оперативно-розшукової справи категорії «Розшук», прізвище та контактний телефон працівника, який здійснює провадження у справі; обставини вчиненого злочину (злочинів) – місце, час, спосіб, юридичну кваліфікацію діянь, інші причетні до злочину особи тощо; усі відомі прізвища, імена, по-батькові розшукуваного кирилицею та в латинській транскрипції; за можливості відомості про обох батьків; повна дата і місце народження розшукуваної особи; громадян-

ство, національність; номери національного та закордонного паспортів, дати їх видачі; органи, які видавали паспорти; прізвиська розшукуваного, під якими він може бути відомим у злочинному середовищі; прикмети загальні (зріст, будова тіла, колір волосся, очей тощо) та особливі (шрами, татування, відсутність органів, окуляри тощо); функціональні ознаки (особливості ходи, заїкання, звички тощо); дві фотокартки (якщо можливо, анфас і в профіль) із зазначенням дати фотографування та виготовлення фотокарток; за наявності дві дактилокартки; відомості про наявність у розшукуваної особи зброї, чи може він становити загрозу для оточуючих як психічнохворий, наркоман, інфекційно хворий, схильний до жорстокості тощо; професії, якими видами діяльності може займатися; мови, якими володіє; в яких країнах і за якими адресами може перебувати, з ким може контактувати в країні перебування; який запобіжний захід обраний стосовно розшукуваної особи. Якщо є санкція на тримання цієї особи під вартою, ким і коли вона видана.

У разі розшуку підозрюваної, обвинуваченої або засудженої особи, яка переховується за кордоном, у запиті додатково зазначаються: номер кримінального провадження, дата внесення відомостей до ЄРДР, назва органу, що проводить провадження; номер і текст статті КК України із зазначенням міри покарання, а також стислий виклад вчиненого розшукуваною особою протиправного діяння; заходи, які з точки зору ініціатора розшуку доцільно вжити щодо розшукуваної особи у разі виявлення її на території іноземної держави. Серед таких заходів, наприклад: встановлення контролю за пересуванням розшукуваної особи (коли від закордонних партнерів може бути одержано інформацію про місцеперебування розшукуваного, маршрути переміщення, контакти, виїзд за межі тієї чи іншої країни тощо), затримання та арешт розшукуваної особи на території іншої країни з наступної екстрадиції.

При цьому ініціатор розшуку в запиті до НЦБ гарантує, що при затриманні на арешті розшукуваної особи на території іншої країни до її компетентних органів обов'язково буде надіслано клопотання про екстрадицію цієї особи. Якщо країна, в якій може переховуватись розшукуваний, невідома, то в запиті гарантується звернення з клопотанням про екстрадицію до будь-якої країни або вказується коло чи конкретний перелік країн, яким обмежується гарантоване звернення з клопотанням про екстрадицію. Національне центральне бюро вивчає отримані матеріали, при потребі запитує в ініціатора додаткові відомості і, за прийнятими Інтерполом правилами, надсилає запит до Генерального секретаріату Інтерполу або в НЦБ Інтерполу відповідної країни.

У разі затримання чи встановлення місця перебування розшукуваної особи на території України ініціатор розшуку зобов'язаний негайно, але за будь-яких обставин не пізніше 5-ти днів, повідомити про це НЦБ для інформування правоохоронних органів зарубіжних країн про припинення розшуку.

Після одержання даних про місцеперебування розшукуваної особи за кордоном НЦБ доводить одержану інформацію до відома ініціатора розшуку; повідомляє Генеральну прокуратуру України, відповідну прокуратуру регіонального рівня, Головне слідче управління МВС України або ГУ КР МВС (в разі розшуку засудженої особи) чи інші правоохоронні органи або їх структурні органи за підслідністю.

Орган-ініціатор розшуку, отримавши інформацію про місцеперебування розшукуваної особи за кордоном, готує і не пізніше 10-ти днів з моменту отримання такої інформації надсилає до відповідної регіональної прокуратури, Головного слідчого управління Національної поліції, ГУ КР МВС України, відповідних підрозділів інших правоохоронних органів за підслідністю, обґрунтований запит про її видачу. Слід зазначити, що запити, інші матеріали, які

надсилаються до НЦБ, повинні містити необхідні реквізити: назву органу, його повну адресу, телефон, телетайп або факс, вихідний номер і номер посилання (за його наявності), прізвище та телефон виконавця. Запити та інші документи виконуються лише у друкованому вигляді й підписуються керівником органу [12]. Таким чином, перший етап екстрадиційного провадження лишається поза увагою законодавця і визначається підзаконним нормативно-правовим актом.

Кримінальний процесуальний кодекс України не дає визначення цього поняття і не визначає процесуального порядку.

Так, центром координації та забезпечення взаємодії правоохоронних та інших органів державної влади України з компетентними органами держав з питань, що належать до сфери діяльності Інтерполу та Європолу, є Робочий апарат Українського бюро Інтерполу. Саме він забезпечує представництво України в Міжнародній організації кримінальної поліції – Інтерпол та Європейському поліцейському офісі (Європол). Так, підставою для ініціювання міжнародного розшуку є вчинення екстрадиційного злочину особою і направлення запиту правоохоронного органу у зв'язку з цим до Національного центрального бюро Інтерполу України (НЦБ Інтерполу). Національне центральне бюро Інтерполу в Україні при потребі надсилає запит до Генерального секретаріату Інтерполу або до НЦБ відповідної країни. Після одержання даних про місцезнаходження розшукуваної особи за кордоном НЦБ доводить одержану інформацію до відома ініціатора розшуку, повідомляє Генеральну прокуратуру України та органи розслідування.

Відповідно до ст. 281 КПК України, якщо під час досудового розслідування місцезнаходження підозрюваного невідоме, то слідчий, прокурор оголошує його у розшук, виносячи відповідну постанову. Встановлення місця перебування підозрюваного, обвинуваченого, засудженого є необхідною умовою мож-

ливого притягнення особи до кримінальної відповідальності або виконання вироку суду, і для відновлення прав осіб, потерпілих від злочину.

В науці існує точка зору, що міжнародний розшук – це окрема форма міжнародного співробітництва, що пов'язується із особливостями здійснення процедури міжнародного розшуку, спеціальними суб'єктами та об'єктами. Зазначається, що особливість цієї процедури зумовлена наявністю процесуальних дій, які носять характер спеціальних (пошук у банках даних Інтерполу осіб, які підозрюються у вчиненні злочину, ДИК-профіль, відбитків пальців рук тощо) [13].

О.М. Ляшук визначає міжнародний розшук осіб як систему законодавчо визначених гласних, негласних, інформаційних заходів, що здійснюється з метою виявлення особи, яка підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, та здійснення інших дій, спрямованих на реалізацію основних засад кримінального судочинства. Автор пропонує прописати зазначене поняття в КПК України в межах розділу «Міжнародне співробітництво під час кримінального провадження».

Вважаємо, що віднесення міжнародного розшуку до самостійної процесуальної форми міжнародного співробітництва наразі не має під собою підстав, оскільки останній рідко має самостійне, завершальне значення, і, як правило, ініціюється й провадиться задля реалізації іншої мети – екстрадиції для притягнення особи до кримінальної відповідальності або виконання обвинувального вироку суду. Тому вважаємо, що міжнародний розшук осіб є першим етапом екстрадиційного провадження, здійснюваний відповідно до законодавчих приписів, систематизованою сукупністю процесуальних дій та супроводжуваний, за необхідності, винесенням процесуальних рішень і здійснюваний за допомогою спеціально визначених законодавцем органів із відповідними повноваженнями на це для вирішення як загальних

завдань кримінального провадження (ст. 2 КПК України), так і специфічного завдання екстрадиції – забезпечення невідворотності кримінальної відповідальності та покарання.

Підтримуємо позицію авторів, які наполягають на необхідності законодавчого закріплення та належної регламентації процедури міжнародного розшуку осіб, зокрема, в межах Глави 44 «Видача осіб, які вчинили кримінальне правопорушення».

Наступні етапи екстрадиційного провадження прописані досить детально в інших статтях КПК України та відповідних чинних договорах України.

Законодавець досить детально прописав в КПК України процедури, пов'язані із здійсненням міжнародного співробітництва у кримінальному провадженні. Однак окремі питання ще й досі залишаються поза його увагою, вони мають термінологічний та процедурний характер. Зокрема, доопрацювання й удосконалення потребує систематизація та уніфікація окремих понять, введення поняття «екстрадиційне провадження» та процесуалізація з детальною регламентацією у КПК України його першого етапу – оголошення особи у міжнародний розшук, впорядкування заходів, які можуть застосовуватися при його реалізації, в тому числі й запобіжні. Під міжнародним розшуком пропонується розу-

міти систему процесуальних та інших заходів, визначених і процедурно врегульованих кримінальним процесуальним законодавством, що здійснюється компетентними органами з метою виявлення осіб, які підозрюються у вчиненні кримінального правопорушення або щодо яких постановлено обвинувальний вирок суду, чи з іншою метою, передбаченою діючим законодавством. Під екстрадиційним провадженням пропонуємо розуміти визначену кримінальним процесуальним законодавством процедуру видачі (екстрадиції) особи, що складається із етапів, впорядкованої сукупності процесуальних дій, за необхідності – прийняття процесуальних рішень, здійснювану уповноваженими на це органами в межах повноважень з метою вирішення загальних завдань кримінального провадження й, зокрема, з метою притягнення особи до кримінальної відповідальності та виконання обвинувального вироку суду іноземної держави.

Етапи екстрадиційного провадження: 1) оголошення особи у міжнародний розшук; 2) офіційне звернення про встановлення місця перебування на території запитованої держави особи, яку буде необхідно видати; 3) прийняття рішення за запитом; 4) оскарження рішення за запитом; 5) фактична передача особи, видача якої запитується, під юрисдикцію запитуючої держави.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Підгородинська А.В. Історія становлення визнання та виконання рішень іноземних судів та міжнародних судових органів у кримінальному процесі у системі міжнародного співробітництва у кримінальному судочинстві / А.В. Підгородинська // Актуальні проблеми права: теорія і практика: зб. наук.праць. – Луганськ: Східноукраїнський національний університет ім. Володимира Даля. – 2012. – № 24. – С. 582–589.
2. Международное публичное право / Под ред. К.А. Бякишева. – М., 1999. – 645 с.
3. Волженкина В.М. Нормы международного права в российском уголовном процессе. – СПб, 2003. – 160 с.
4. Галенская Л.Н. Международная борьба с преступностью / Л.Н. Галенская – М.: Международные отношения, 1972 г. – 167 с.
5. Удалова Л.Д. Прокурорський нагляд за екстрадицією особи: начальний посібник / Л.Д. Удалова, В.І. Мотиль, О.М. Гумін. – К.: Скіф, 2012. – 144 с.
6. Трофименко В.М. Співвідношення понять «кримінальне судочинство» та «кримінальне провадження» за КПК України / В.М. Трофименко // Актуальні проблеми доказування у кримінальному провадженні: матер. Всеукр. наук. – практ. Інтернет-конф. (Одеса, 27 листоп. 2013 р.) / відп. за вип. Ю.П. Аленін. – Одеса, 2013. – С. 25–29

7. Гуртієва Л. М. Система стадій кримінального провадження України / Л. М. Гуртієва // Митна справа. – 2015. – № 5. – С. 99–104.
8. Академічний тлумачний словник. Словник української мови: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://sum.in.ua/s/process>.
9. Словник української мови. Академічний тлумачний словник: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://sum.in.ua/s/provodyty>
10. Кримінальний процес: підручник / За заг ред. В. В. Коваленка, Л. Д. Удалової, Д. П. Письменного. – К.: « Центр учбової літератури», 2013. – 544 с.
11. Гуртієва Л. М. Аналіз положень п. 10 ч. 1 ст. 3 КПК України щодо визначення кримінального провадження / Л. М. Гуртієва // Актуальні проблеми удосконалення кримінального процесуального законодавства: матер. Всеукр. наук.-практ. конф., присвяченої до 70-річчя д.ю.н., професора Юрія Павловича Аленіна (Одеса, 21 квіт. 2017 р.): Одеса, «Юридична література». – С. 58–63.
12. Про порядок використання правоохоронними органами можливостей Національного центрального бюро Інтерполу в Україні у попередженні, розкритті та розслідуванні злочинів [Електронний ресурс]: Інструкція, затв. Наказом МВС України, ГПУ України, СБУ України, Держкомкордону України, Державної митної служби України, Державної податкової адміністрації України від 9 січ. 1997 р. № 3/1/2/5/2/2/. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0054-97>.
13. Ляшук О. М. Міжнародний розшук як одна із форм міжнародного співробітництва держав / О. М. Ляшук // Право і суспільство. – № 4. – 2014. – С. 282–287.

Boiko I. Extradition proceedings: the concept and procedural order

The person's procedure is a subject researched by scientists – representatives of different branches of the legal science, and thus? Is a studied question. However, a single layer of questions in criminal procedure in the part of the terminology, as well as improvement of the procedures, requires a deep understanding and studying. The term «extradition production» is a subject of specification, improvements – is a definition and procedural regulation stages of extradition production. In particular, we are talking about the its first stage – the publication of a person in the publication of a person in the international search. The legislator prescribed the procedures related to the implementation of international cooperation in criminal proceedings in details in the Code of Ukraine. However, some issues still remain outside its attention, and they have a procedural terminology. In particular, rework and improvement requires systematization and standardization and standardization of certain concepts, the introduction of the concept of «extradition proceedings» and processualization with a detailed regulation in the Code of Ukraine its first stage – ads a person in the international search, organize events, which can be used in its implementation, including safety. Under international search it is proposed to understand the system of procedural and other measures determined and procedurally regulated by criminal procedure law, carried out by the competent authorities to identify persons who are suspected in a criminal offence or in respect of which rendered a guilty verdict, or other purposes as required by applicable law. Under the extradition proceedings it is proposed to understand certain procedural criminal law procedure of issuing (extradition) persons consisting of steps ordered totality proceedings and in particular with a view to holding a person criminal liability and enforcement of the sentence of foreign country court. Stages of extradition proceedings: 1) declare a person in a international search; 2) an official request for the installation location in the Requested State of the person who will be required to issue; 3) decision on the request; 4) appeal against the decision on the request; 5) the actual transfer of the person whose extradition is requested under the jurisdiction of the requesting State.

Keywords: international cooperation, legal help, issue (extradition) a person, international treaties of Ukraine, central bodies.

Стаття надійшла до редакції журналу 20.09.2016 р.